

TARTALOMJEGYZÉK

BEVEZETŐ	9
<i>Michael Siglain</i>	

KIVIRULÁS	13
<i>Zoraida Córdova</i>	

ZÁRT ÖKÖL KAROM NÉLKÜL	55
<i>Tessa Gratton</i>	

A JEDI PAJZSA	99
<i>George Mann</i>	

A MAGÁNYOS UTAZÓ HAZATÉR	139
<i>Daniel José Older</i>	

A BUKÁS UTÁN	165
<i>Claudia Gray</i>	

AZ ERŐ MEGTART	197
<i>Justina Ireland</i>	

MINDEN JEDI A SAJÁT ÚTJÁT JÁRJA 235

Charles Soule

FÉNY A SÖTÉTSÉGBEN 279

Cavan Scott

SZÓLÍT A CORUSCANT 309

Lydia Kang

MINDEN JEDI A SAJÁT ÚTJÁT JÁRJA

CHARLES SOULE

Bell Zettifar egy kinyúló sziklán ülve nézte az Eiram számos tengerének egyikét. A víz síknak és rezdületlennek tűnt egészen a láthatárig. Azt az érzést keltette, hogy ha valaki nagy magasságból belezuhanna, nem merülhetne el benne, hanem összetörne, és az üvegszerű felszínt is milliányi szilánkra törné.

De lehet, hogy Bell csak a Csillagfény Jelzőállomás miatt érezte ezt. Az űrállomás kétségtelenül pont ezt tette. Lezuhant, összetört, és szétverte a vízfelszínt is.

Korábban a Csillagfény önmagában is egy külön világnak tűnt. Csillogott a rávetülő napsugaraktól, fény töltötte meg, és a galaxis legjobbjai gyűltek benne össze, hogy felajánlják ezt a fényt mindenkinek, akinek szüksége volt rá. Hatalmas volt és állandó. Senki sem épít ilyesmit, mint amilyen a Csillagfény Jelzőállomás volt, ha nem arra szánja, hogy nagyon hosszú ideig használják. Nemzedékeken keresztül.

Csak hogy alig tartott ki tovább egy standard évnél. A Csillagfény Jelzőállomást belülről rombolták le, lerántották az Eiram körüli orbitális pályájáról, és behajították a bolygó végtelen óceánjába. Közben kettétört, részben semmivé foszlott a robbanásokban, részben elégett, amikor belépett a légkörbe, és mindenki meghalt, akit Bell és a társai, a Jedik és a köztársasági személyzet nem tudtak időben ki menekíteni.

Ne arra gondolj, amit nem tudtál megtenni!, figyelmeztette a fiú saját magát. Arra gondolj, amit megtettél! Jedi vagy. Az egész Rend legfeljebb pár ezer főre rúg egy olyan galaxisban, ahol trilliók élnek. Nem menthetünk meg mindenkit. Csak arról gondoskodhatunk, hogy ahol épp vagyunk, ott megvédelmezzük a fényt.

Bell egy-egy tárgyat tartott mindkét kezében. A jobbában egy kommunikátort, a baljában egy fénykard-markolatot, ami nagy, nehéz és hosszú volt, a fiú könyökétől az ujjá hegyéig ért, és fényesre csiszolt, könnyű fából készült arany keresztvassal.

Nem buktál el, bizonygatta magának Bell. Minden tőled telhetőt megtettél, a legjobb képességeid szerint. Felhasználtad a képzésedet, a tudásodat, az ösztöneidet, az Erő-képességeidet, és most számos lény életben van, akik nem élték volna túl mindezek nélkül. Nélküled. Sokan. Nem buktál el.

Leeresztette a fénykard-markolatot maga mellé, és ismét kibámult a tengerre. Nem az ő fegyvere volt. Egy másik Jeditől kapta, Elzar Manntól, akinek a tulajdonosa adta oda a katasztrófa során, ami lelökte az égről a Csillagfény Jelzőállomást. Elzar azért adta oda a fénykardot Bellnek, mert az ifjú Jedi elkérte, mondván, hogy ő akarja majd visszaadni a jogos tulajdonosának. Elzar Mann valószínűleg tudta, mi a fiú kérése mögött rejlő igazság, de nem mondott semmit. Csak hosszan, pislogás nélkül meredt Bellre. Azután a szája sarka enyhén felfelé mozdult, éppen csak egy kicsit, majd szó nélkül átnyújtotta a markolatot, és elballagott onnan. Úgy tűnt, hogy sok minden aggasztotta.

A fénykard egy a Kashyyyk erdős világáról származó vuki Jedi, Burryaga fegyvere volt. A burkolat a vukik szent wroshyr-fájából készült. Burryaga még padavan volt, Jedi-tanítvány, akárcsak Bell, és a fiú barátja.

Meghalt. Odaveszett a Csillagfény Jelzőállomás felrobbanása, lezuhanása vagy részleges elége során, de az is lehet, hogy leszúrták, megették vagy megfulladt, miután lezuhant az űrből. Esetleg ezer darabra tört, amikor nekicsapódott a tenger kőkemény felszínének. Volt miből válogatni.

Mindenki ezt hitte. Minden más Jedi Elzar Manntól kezdve Avar Krissen át Porter Engle-ig. Mind a veszteségek közé számították Burryagát is. Idővel még azok is elfogadták a tényeket, akik sokáig reménykedtek, és hajlandóak voltak elképzelni, hogy Burryaga mégis talált valamiféle kiutat, elmenekült az összeomló állomásról valamelyik mentőkapuszulában, vagy feljutott a segítséget nyújtó hajók egyikére. És jó okkal hódoltak be az igazságnak.

Egy teljes hónap telt el a Csillagfény Jelzőállomás bukása óta. Ha Burryaga biztonságba jutott volna, már talált volna rá módot, hogy elérje a többi túlélőt, kommunikáljon a Renddel, és újra felvegye a kapcsolatot Bell-lel. És ha kijutott ugyan, de túl súlyosak voltak a sérülései, és nem tudott üzenni... nos, jó eséllyel már ez esetben is meghalt. Bárhonnan nézték, a Jedik arra jutottak, hogy a vuki padavan nem maradhatott életben.

A Rend minden bizonnyal így vélekedett. A Jedi Tanács visszarendelte Bellt a coruscanti főtemplomba minden más Jedivel együtt, akik addig a Galaktikus Magon kívül állomásoztak. Egyre csak romlott a helyzet. Egy Nihil nevű ső-

tét, jól szervezett csoport rombolta le a Csillagfény Jelzőállomást, csak mert gyűlölték a Jediket és a Köztársaságot. A vezetőjük, az erkölcstelen gyilkos Marchion Ro valahogy kitervelte, hogy blokád alá vonják a hiperúrt a térségük körül a Külső Gyűrűben, és létrehozta valamiféle áthatolhatatlan falat, amivel csapdába ejtettek ott egy rakás világot, azután benyújtották a követeléseiket. Arról is elterjedtek a pletykák, hogy a Nihil talált valamilyen titkos fegyvert, egy lényt, ami minden képzettségük és képességük ellenére is megsemmisíti a Jediket, és elszabadult a galaxisban. Mindenki félt. Mindenki bizonytalanná vált.

Bellt visszahívták, mert szükség volt rá, akárcsak a többi Jedire. Kevesen voltak. Minden Jedi számított.

A fiú az Eiramon maradt, ameddig tudott, segített a katasztrófa utáni kármentésben, miközben a többiek egyesével elindultak a Coruscantra, és Bell megígérte, hogy hamarosan követi őket. Még Parázst is elküldte Porter Engle mesterrel, mert úgy gondolta, hogy az idős ikkrukkinak jól jön a társaság. Az utóbbi időben Porter fénye megmagyarázhatatlan módon elhalványult, és ha jobban belegondolt, Bell szerint ez még az Elphronán kezdődött, amikor először találkoztak a Nihillel. Ha Parázs segíthetett egy kicsit Porternek a társaságával, akkor a fiú örömmel elengedte. Legalábbis egy kis időre.

És így lényegében Bell Zettifar maradt az egyetlen Jedi az Eiramon. És tovább várta, hogy halljon valami hírt Burryagáról. Hogy kapjon egy üzenetet. Legalább a holttestéről. Valamit, bármit, hogy tudja, mit tegyen.

Ám nem kapott semmilyen jelzést, és a fiú szörnyű döntés elé került. Már megtörtént, hogy halottnak hitt egy Jedit, és nem kereste tovább, de kiderült, hogy tévedett. Ennek eredményeképpen borzasztó dolgok történtek, és akkor Bell már tudta, hogy valóban elbukott. Cserben hagyta Loden Greatstormot, és emiatt csalódott saját magában. Cserben hagyta a Rendet, és talán magát az Erőt is. Ezt azóta magában hordozta. És ezúttal... nem engedhette meg, hogy ez újra megtörténjen. Nem bukhatott el ismét. Így nem. Ha még tehetett bármit, akkor meg kellett tennie.

Azért ment ki a sziklára, hogy ott hozza meg a döntését. Így vagy úgy, de vissza akarta adni a barátjának a fénykardját. Ezt kétféleképpen tehette meg. A kezébe adhatta, vagy beledobhatta a tengerbe onnan, a sziklakiszögellésről. És a döntés Bell Zettifar hitén alapult.

Kinyúlhatok az Erőbe, hogy útmutatást kérjek, gondolta a fiú. De még ha válaszolna is, nem biztos, hogy megérteném, amit mondani akar.

Ez mindig vívódással járt. Az Erőn keresztül a Jediknek állítólag hozzá kellene férniük az alapvető igazságokhoz. Mert az Erő minden létező dolgot megérintett és átjárt. Mindentudónak kellett lennie, és talán valóban az volt. Csak-hogy nem lehetett adatbázisnak használni. Az Erőt kutatni inkább olyan volt, mint sétálni egy könyvtárban, ahol megvan minden valaha írt holokönyv, de véletlenszerűen lettek feldobálva a polcokra, és legfeljebb néhány íródott az általa ismert nyelvek valamelyikén.

Talán Yoda mester képes lett volna használható, konkrét információkat kinyerni az Eróból. Bell Zettifar nem volt képes ilyesmire.

Ennek ellenére megpróbálkozott vele, kutatott a lángoló energia áramlataiban és hullámai alatt. Az elméje így képezte le számára az Erőt, végtelenül mozgó, áramló, örvénylő tűzként. Ebben kereste a vuki padavanra jellemző rezgéseket. Tudta... valamiért tudta, hogy Burryaga még életben volt.

Nem talált semmit.

Bell felsóhajtott.

Az Erő nem adott választ. Nem mondta meg, hogy mit tegyen. Nem az Erő hozta a döntéseket.

– Minden Jedi a saját útját járja – mormolta a fiú.

– Minden Jedi a saját útját járja – mondta Loden Greatstorm.

– De... miért? Milyen más utakon járhatnának még? – kérdezte Bell a tanítójától.

– Jelen esetben azon az úton – válaszolta Loden –, amiről a Jedi Tanács úgy véli, hogy a helyes irányba visz. Szeretnék, ha visszamennénk. Szerintük már nem tehetünk itt többet, a helyiek sem akarják, hogy itt legyünk, és máshol gyorsan megoldhatnánk könnyebb problémákat.

Egy dombtetőn ültek a tábortűz két oldalán. Itt vertek tábort, miután megérkeztek a bolygóra, a lakói által Teriona néven ismert kis világra, amit a szektorban utazók szerint úgy emlegettek, hogy „az a hely, ahová csak akkor teszel kitérőt, ha feltétlenül szükséges”. A nagy Galaktikus Köztár-

óság vezetői pedig csak egy hatalmas, elmulaszthatatlan fejfájásnak tartották. A domb tövében egy kisváros állt, ahová a Jedi Tanács küldte el Bellt és a mesterét. Már teljesítették a rájuk bízott feladatot.

A Köztársaság nemrég ismét megpróbálta biztosítani a békét ezen a világon, és közvetítőket küldött, hogy beszéljenek a helyi vezetőkkel. A Teriona értékes nyersanyagokkal rendelkezett, és több kereskedelmi útvonal is a közelében haladt el, ami elméletben hihetetlenül hasznossá tette volna a bolygót a szektor számára. Csakhogy a terionaiak nem kívántak hasznosak lenni. Látszólag csak az érdekelte őket, hogy folytassák a nemzedékek óta tartó és mindenki más számára érthetetlen belháborújukat, amiben kis városállamok vesztek össze és kötöttek szövetséget folyton, így a viszonyok folyton változtak.

Nem sokkal ezelőtt valamelyik csillogó tekintetű közvetítőnek vagy diplomatának az a csodálatos ötlete támadt, hogy nagyot léphetne előre a karrierjében, ha sikerülne elhoznia a hosszan tartó békét a Terionára. Összeszedett hát egy csapatot, és elutazott erre a bolygóra, ahol a helyiek azonnal túszul ejtették. Bellnek és Lodennek őt kellett kiszabadítania. (Illetve csak Loden kapta a megbízást, de bárhová ment, magával vitte a padavanját is.) A közvetítők biztonságban megmenekültek, a Jedik minden további incidens nélkül kihozták és hazaküldték őket dolguk végezetlenül. A tárgyalók a közelébe sem kerültek a békének.

Loden oldalra fordulva lenézett a városkára. Strop's End, a település egészen nyugodt helynek tűnt így éjszaka és messziről, de a Jedik tisztában voltak vele, hogy bármelyik

pillanatban újra kitörhetett az erőszak, ahogy az megtörtént azalatt az egyetlen egy hét alatt is, amit Bell és a mestere ott töltöttek, és megtörtént évente számtalan alkalommal, évszázadok óta. A sötétzöld bőre miatt Loden fejének csak a körvonala látszott a sötétben, de a szemében megcsillant a tűz fénye, amikor visszafordult a tanítványához.

– A Jedi Tanács szerint itt már végeztünk – mondta olyan hangon, amit a fiú már túl jól ismert. – De mondok én valamit – tette hozzá.

Amikor Loden Greatstorm így beszélt, akkor mindig olyasvalamire készült, ami miatt kiérdemelte, hogy kora egyik legnagyobb Jedijeként tekintsenek rá. Az effajta ötletei a végén általában jól alakultak, de részt venni valamelyik tervében olyan volt, mint belezuhanni egy zúgó-kavargó folyóba mentőmellény, kötél és mindenféle más biztonsági eszköz nélkül. Az ár magával sodort, nekicsapott az itt-ott a vízből kiálló szikláknak, és...

Loden Greatstorm padavanjaként Bell nagyon hamar megtanult valamit.

Azt, hogy hagyja megtörténni a dolgokat.

– Minden Jedi a saját útját járja – ismételte meg a mester. – Ahogy segítünk másoknak, ahogy az Erőt értelmezzük, és ahogy a fényt szolgáljuk... amikor már mindent elmondunk és megtettünk, Tanács ide vagy oda, saját magunkat kell vezetnünk.

Elővette a kommunikátorát a talárja zsebéből. A kicsi, de erős szerkezetet nagy távolságú üzenetküldésre tervezték, ezért képes volt rácsatlakozni a folyton növekvő galaktikus kommunikációs hálózatra, ami Lina Soh kancellár tevé-